A°. 1835. N°. 73.

ZONDAG DEN 27sten SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

PARAMARIBO, 26 *September* 1835. Wij hebben het genoegen onzen Lezeren de aankomst van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins WILLEM FREDERIK HENDRIK op den 24sten Julij te Curaçao aan te kondigen. — Z. K. H. wierd aldaar met de meeste, aan Hoogstdeszelfs waardigheid verschuldigde eerbewijzingen door de Hoog Ed. Gestr. Heer Gezaghebber en verdere Hooge Civile en Militaire Autoriteiten en Ingezetenen ontvangen, en wierd alles wat dit Eiland toeliet, bijgedragen, om Hoogstdeszelfs verblijf aldaar te veraangenamen; jammer maar, dat dit verblijf zoo kort was, dat eenige ingezetenen niet in de gelegenheid konden gesteld worden, hunne hulde aan Z. K. H. te bewijzen.

In den morgen van den 7 Augustus te half zes uren ging de Hoog Ed. Gestr. Heer Gezaghebber dezer en onderhorige Eilanden, verzeld van de hooge Civiele en Militaire Autoriteiten aan boord van Z. M. fregat *de Maas*, en nam Hoogstdezelve een plegtig en hartelijk afscheid van Zijne Koninklijke Hoogheid. Omtrent half zeven uren ligte *de Maas* het anker en ging onder het koninklijk salut, zoo wel van de brik *Zwaluw* als van het fort *Rif*, na deze saluten te hebben beantwoord, naar zijne verdere bestemming te New-York onder zeil.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten dezer, Z. M. Brik van Oorlog *ECHO*, Kapt. Luit. ter Zee W. H. VAN VOS, van Curaçao.

Den 25sten, de Nd. Am. Brik *Shamrock*, Kapt. J. Proctor Jr. van Boston.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof. Vrijdag, 25 September 1835

1°.) Het *Huis* en *Erf*, gelegen op den hoek van de *Waterkant* en *Kromme Elleboog Straat*, La. A. No. 66; aankomende J. E. Lijons. — *f* 7,680; — A. Salomons.

2°.) Het *Huis* en *Erf*, gelegen op den hoek van de *Prince-* en *Groote Dwars Straten*, La. D. No. 846, aankomende Amimba van Wolff. — *f* 855; — J. J. G. Spilker.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

WEST-INDIËN.

CURAÇAO, 25 *Julij.*

VENEZUELA.

Omstandig verhaal van den jongstleden militairen opstand in Caracas getrokken uit EL NACIONAL van den 13 Julij.

Op den vroegen morgen van den 8 vernam men dat de troepen en de policie wacht op het plein (en la plaza) vergaderd waren en dat verscheidene buiten dienst gebleven officieren en bevelhebbers zich met de troepen vereenigd en verklaard hadden het gouvernement der republiek niet te erkennen in den persoon van den president José Vargas en ten gevolge van dien benoemd hadden: tot opperhoofd Z. E. den Generaal Santiago Marino, tot kommandant Generaal, den Generaal Diego Ibarra, tot kommandant der wapens, den Generaal Justo Briceno, tot battaljons kommandant, den kommandant P. Carujo, tot Gouverneur van de provintie, den Generaal P. B Mendez.

Te half vijf ure werd Z. E. de President door den officier Navarre van wege de op het voorplein der hoofdkerk vergaderde krijgsmagt, aangezegd om binnen den tijd van 24 uren het land te verlaten. De President verbeidde de vergadering van den raad, welken hij reeds op de ontvangst der tijding dat de troepen in opstand waren, bijeen geroepen had, toen hij die aanzegging ontving, en gaf kort en zakelijk daarop ten antwoord »dat hij voor aangezegd hield, dat er op het plein een opstand was uitgebroken, maar dat het opperhoofd der regering zijnen post niet zal verlaten, noch denzelven zal overgeven zonder daartoe door persoonlijk geweld te zijn gedwongen."

De raad en de secretarissen van staat kwamen eindelijk bijeen in het huis van den president, en niet in de raadzaal, welke reeds door de militaire magt bezet was, en besloten eenparig om den President de magt te verleenen ten einde 10,000 man troepen te ligten en Z. E. den Generaal J. A. Paez daarvan het bevel op te dragen, met al het noodige gezag om de konstitutioneele order van zaken te handhaven en de opstandelingen tot gehoorzaamheid terug te brengen.

Vóór dat de raad uiteen ging, van half zeven ure des morgens af, kwamen vele aan het gouvernement verkleefde burgers in het huis van den president toeloopen om hunne dienst aantebieden, en onder hen verscheen de kommandant Carujo, in het midden van de zaal en vroeg naar den Dr. Jose Vargas die op dat oogenblik toevalliglijk zich met eenige burgers in zijn kabinet bevond. Zoodra de president hiervan onderrigt werd, kwam hij vernemen naar de begeerte van den Heer Carujo, die zoodanig ontbutst was, dat hij een' stoel nam en verzocht te mogen gaan zitten en uitrusten. — De president nam ook een stoel en ging regt tegen over den Heer Carujo zitten, die middelerwijl een pistool uit zijnen zak haalde; en na dat hij een weinig uitgerust had, zeide hij hoofdzakelijk het volgende: dat alle gouvernementen *de facto* zijn; dat het gouvernement, hetwelk met de revolutie van den 26 November begonnen was, opgehouden had te bestaan; dat de gewapende magt op heden haren roem herwonnen had om het land te redden, aan hetzelve de vrijheid gevende om de hervorming, welke hetzelve begeerde, daartestellen; en dat dientengevolge hij en zijne medgezellen den Heer Doctor verzochten, om hetgeen in zijne magt stond, aantewenden ten einde het bloedvergieten voortekomen, om dat zij allen hem eerbiedigden, maar dat hij het bevel moest nederleggen, aangezien het lot van Venezuela in handen van de gewapende magt was, die besloten had de hervorming doortezetten. De president antwoordde hierop met de grootste bedaardheid: dat het niet overeenstemde met de waardigheid der natie, welke hem aan het hoofd der regering gesteld had, dat hij vrijwilliglijk toegaf aan eene door de krijgsmagt der hoofdstad gemaakte revolutie; dat wanneer men hervorming begeerde, hij aan dezelve gehoor zoude verleenen, voor zoo verre zulks de grenzen, welke de konstitutie hem voorschreef, niet overschreed enz.

Terwijl men bezig was dit antwoord in schrift te stellen, bezettede eene afdeeling troepen, de deuren van het huis. De burgers die zich in het huis bevonden, hieven den kreet aan van *leve de Republiek*, *leve de President*, het piket rukte aan op het huis, de burgers wilden zonder wapens het terug drijven, stelden hunne borsten open aan de bajonetten, herinnerden de soldaten aan de pligten van vaderlandsliefde en aan de officieren aan de eer, om geene wapens tegen eene ongewapende menigte te gebruiken. Hierop kwamen de Generaals Justo Briceno, Silva en anderen te voorschijn en beloofden niemand te zullen kwaad doen. De rust herstelde zich in het huis van den President, onder verbod echter dat niemand er binnen kwame, doch dat de genen, die er uit wilden, zulks doen konden.

Dit oogenblik van stoutmoedige beradenheid had als gevolg het komen tot een vergelijk. De Heer Justo Briceno gaf te kennen dat de Heeren José Prudencio Lanz, Diego Merida en Manuel Quintero, op de reeds in San Jacinto gekwartierde troepen eenige invloed konden oefenen, om tot eene redelijke schikking te komen en het vergieten van bloed te vermijden. De Generaal P. Briceno, die zich aangeboden had om de zaak te bemiddelen, bragt een poos naderhand het antwoord: dat de Heeren D Ibarra en P. Carujo niet instemden in het door het gouvernement gedaan voorstel om personen te waarborgen en de rust te herstellen, door onderwerping aan de daargestelde gezaghebbers. De Heer Lanz, Quintero en Pelgron, die zich bij de bevelhebbers der gewapende magt vervoegd hadden, kwamen terug met een door 18 bevelhebbers en officieren onderteekend geschrift bevattende 9 voorwaarden, hoofdzakelijk: dat de President zijnen post zoude blijven behouden; dat de Raad ontbonden worde; dat er eene conventie bijeengeroepen worde, en dat de krijgsmagt onder de leiders der revolutie blijve. De president wendde zich aan zijne medeburgers in eene uitvoerige aanspraak, om te strekken in antwoord op de bovenstaande voorwaarden en ontvouwde daarin de gebeurtenissen van den dag. Hij verklaarde met de opstandelingen niet te zullen handelen; en betuigde dat hij zijn persoon aan geweld zal blootstellen, om met deze opoffering de waardigheid van den post, dien men hem had toevertrouwd, te handhaven.

Te 8 ure 's avonds terwijl de aanspraak in schrift gesteld werd, gaf men orders aan het piket, die voortdurend het huis van den President bewaakt had, om niemand er uit te laten gaan. De Vice President Narvarte, de Raden Yanes, Pinango en Carreno, de Secretaris van Staat Santo Michelena, de eerste Commies ter Secretarie van het departement der marine, S. Hernais en de Heeren Francisco Dias en D B. Briceno waren de genen die bij den President tot des middernacht bleven, toen zij door den officier van de wacht aangezegd werden, om onder geleide van het piket naar San Jacinto te moeten vertrekken. Voor dat zij aldaar aankwamen, ontmoetteden zij den Heer Carujo, die den President Vargas en den Vice President beval hem te volgen, en aan de anderen om naar huis te gaan.

Op den morgen van den 9 bevonden zich de President en de Vice President der republiek in een klein vertrek onder het gouvernements huis opgesloten.

De Heeren Conde, Secretaris voor het departement van oorlog, Paredes, Gonell en Galambi waren reeds op den morgen van

den vorigen dag gearresteerd; als mede de Heeren Pinango en Carreno, op den 9; en te middernacht werden de President en de Vice President naar La Guayra vervoerd en gebragt aan boord van de *Aurora*, met welk vaartuig zij te 2 ure des namiddags van den 10 naar St. Thomas vertrokken. Hier eindigt het verhaal, hetwelk schoon omstandig echter zeer eenvoudig en duidelijk is. Er blijft dus bij niemand eenig twijfel over, dat de ontevredenheid der buiten dienst geblevene militairen alleen de oorzaak is dezer omwenteling en dat dezelve niet aan eenig gebrek in de konstitutie toe te schrijven is.

Bij dit verhaal vinden wij nog in *el Nacional* eenig documenten, uitgevaardigd door de opperhoofden der revolutie om te dienen voor de geschiedenis. Zij zijn der lezers aandacht overwaardig.

De republieken van Zuid-Amerika beginnen, waar gewoonlijk de republieken na verloop van een langen tijd, eindigen. De ware vaderlandsliefde van de vroegere stichters der gemeenebesten, worden hier gemist, schoon de liefde overvloediglijk hier met woorden uitgedrukt worden. De vaderlanders van vroegeren tijd bestreden alleen den algemeenen vijand en verzaakten alle zucht naar eigen heerschappij. Het was toch eerst na verloop van tijd, toen het volk door weelde verzwakt was, dat de republieken ten prooi der heerzuchtigen vervielen. Het is trouwens waar: dat veel vrijheid zeer zeker slechts den zeer wijzen toekomt; want de grootste voorregten der menschen maken hen zeker ongelukkig en onregtvaardig, wanneer zij hen onbeschaamd maken. Altijd zoo lang de wereld staat, waren de menschen heerschzuchtig, aanmatigend en geweldadig, naar mate zij onderling op eene onbeschaamde wijze vrij leefden, en men ziet zeer dikwijls de teugellooste geweldadigheid op plaatsen, waar men slechts eenvoudigheid, onschuld, bescheidene goedaardigheid; zuivere vrijheid en tot het genot der zekerste levens-gelukzaligheid als bevoorregte menschen zoude zoeken. Doch de mensch moet eene plaag hebben; plaagt hem geen ander, dan plaagt hij zich selve.

Gelijk wij vermoed hebben, is Generaal Paez verknocht gebleven aan de konstitutie en heeft de wapens aangord, om zijn vaderland aan de magt der regeringloosheid te ontrukken.

Wij laten hier zijne Proclamatie in haar geheel volgen en zullen het belangrijkste gedeelte van zijnen brief aan Generaal Macero overnemen.

Jose Antonio Paez Generaal en Chef der Republiek en van het leger ter herstelling der konstitutie.

Venezolanen! — Op den 20 Januarij d. j. gaf ik aan de natie het gezag terug, hetwelk zij mij in 1831 toevertrouwd had. — Bij het naleven van een konstitutioneel voorschrift, bleef ik uit grond des harten tevreden, want ik beijverde mij om U te toonen dat ik gedurende den tijd van mijn bestuur altijd getracht heb het welzijn der Republiek en den voorspoed van het volk te bevorderen. Ontslagen der zorgen en verantwoordelijkheid, welke verbonden zijn aan het opperbestuur van den staat, verwijderde ik mij naar het land en zocht in een afgezonderd leven te rusten uit mijne vermoeijenissen, toen ik, nog zeer gerust zijnde, de noodlottige tijding ontving der openlijke verklaring, gedaan op den 8 Julij, door eenige hoofd en ondergeschikte officieren, in Caracas, en de afzetting van de hooge ambtenaren.

Terzelver tijd ontving ik het besluit van Z. E. den President der Republiek in Rade, met magtiging om een leger van 10.000 man troepen te ligten, en met benoeming om het opperbevel over hetzelve te voeren, ten einde de grondwettige order te herstellen. Vele steden hebben mij de eer aangedaan met dezelfde taak te belasten, en het gouvernement en een aanmerkelijk getal mijner oude wapenbroeders hebben zich onverwijld tot mij gevoegd en aanbiedingen gedaan, welke onze dapperen op de erkentelijkheid der gansche [illegible]

In zoodanige bedenkelijke omstandigheid heb ik niet geweifeld welke partij te kiezen. Als Chef van den Staat beval ik om de konstitutie van 1830 in werking te brengen en derzelver voorschriften te vervullen, en vernieuwde als de konstitutionele president den eed in 1835; mijn pligt is dus die grondwet te handhaven en zal daartoe geene opofferingen, zelfs mijn eigen leven niet ontzien.

Indien men de hervorming van de konstitutie begeert, schrijft deze zelve de middelen voor om die te erlangen. Men mag dus niet gedogen dat de kreet van 200 gewapende personen iets afperst, hetgeen men op eene vreedzame en welvoegelijke wijze, gelijk het eener beschaafde natie, die zich wetten en eene konstitutie gegeven heeft, betaamt, mag begeeren en erlangen. Wee U Venezuela zoo gij het noodlottige grondbeginsel der op den 8 Julij gedane openlijke verklaring erkent! Ik heb mijnen degen omgord, doch in de hoop om denzelven niet tegen mijne wapenbroeders te gebruiken. De genen die in de omwenteling gewikkeld zijn, moeten naar de stem der rede luisteren en het vaderland, dat ons, order, rust en vrede afsmeekt, niet in droefheid brengen.

Ik reken op de noodwendige middelen om het leger te onderhouden, op de roemrijke dapperen en op de vaderlandsliefde van het volk. Geve God dat het niet noodzakelijk zij, om mijnen degen uit de schede te trekken! Doch zoo zulks noodig zij, dan zal ik mijne pligten vervullen en zullen degenen, die, doof zijnde voor de stem van het vaderland, onuitvoerbare plannen willen doorzetten, verantwoordelijk blijven voor het bloed, hetwelk mogt vergoten worden.

Venezolanen! Ik ben in uw midden om uwe regten te verdedigen en om de republiek te redden uit den storm die haar bedreigt.

Hoofdkwartier San Pablo, 15 Julij 1835.
JOSE ANTONIO PAEZ.

De brief van Generaal Paez aan Generaal Macero is in denzelfden geest als deze proclamatie geschreven. Onder anderen meldt de Generaal Paez in dezen brief, dat de gansche provintie van Carabobo met inbegrip der vesting van Puerto Cabello, en de bevolkingen der llanos allen tegen de zoogenaamde hervorming van den 8sten Julij zijn, en plegtig verklaard hebben de wettige instellingen te zullen verdedigen, aanbiedende alle diensten en middelen om de rust te herstellen. »Ik ben in bezit" zegt hij »van akten en mededeelingen, die mij gerust gesteld hebben, dat er in Venezuela nog vaderlandsliefde en liefde voor rust en order bestaan. Mijn huis is thans een hoofdkwartier, ik ben omringd door dapperen die de republiek gesticht en mij in duizende gevechten vergezeld hebben; en allen, allen bieden mij met onbeschrijfelijke geestdrift hunne personen en goederen aan. Aanzienlijke handelaren hebben mij de benoodigde sommen gelds aangeboden om de rust te herstellen. Dermate zijn de door het volk aangewende pogingen om de omwenteling wederstand te bieden en de 5 jaren lang genoten vrede te behouden, dat ik geloof niet noodig te zullen hebben, de gewapende magt te bezigen om de rust te herstellen."

(*Curaçaosche Courant.*)

AMSTERDAM, 24 *Junij* 1835.

(*Partic. Corresp.*) FRANKFORT, 21 *Julij*. De uit Berlijn alhier ontvangen partikuliere berigten geven de hoop te kennen van in den herfst eenige hooge vreemde gasten aldaar te zullen zien. Indien zulks al het geval zij, kan dit echter slechts voor eene korte wijl zijn, want HH. MM. de Keizer en de Keizerin van Rusland zullen reeds tegen het eind van September uit Töplits en Kalisch, en de overige der aldaar verschenen Vorstelijke Personaadjes reeds vroeger naar hunne residentien terug gekeerd zijn. Z. M. de Koning van Pruissen geniet in het bad te Töplits de beste gezondheid. HH. KK. HH. de Kroonprins en de Kroonprinses van Pruissen hebben eene reis door Saksen, Beijeren, Tyrol, en naar Opper-Italie ondernomen, doch zullen zich tegen half Augustus, misschien zelfs vroeger, weder in Silezie bevinden. Gelijk men weet heeft de Kroonprins van Pruissen tegenwoordig groot aandeel in de regering, en onder de aanzienlijke vrouwen die aan het hof eenen heilzamen invloed uitoefenen, worden in de eerste plaats genoemd de Kroonprinses en de Prinses Albert (geb. Prinses der Nederlanden).

Al meer en meer verkrijgt men de zekerheid, dat de staatkundige aangelegenheden van het westelijk Europa te Töplits ernstig ter sprake zullen komen. Dit Vorsten-Kongres baart het Hof der Tuilerien veel zorg, en houdt men zich daar bezig met de keuze van geschikte Agenten, die naar Töplits en Kalisch zullen worden gezonden, ten einde uit te vorschen wat daar voorvalt. Na beraadslaging over de naast rakende kwestien, zullen zich de Monarchen voorzeker ook met de Spaansche zaken onledig houden; doch het is geheel onjuist, hetgeen de *Nurnberger Correspondent* uit Weenen schrijft, dat te Töplits de Spaansche geschillen beslecht zullen worden. Men zal de werking van het viervoudige traktaat trachten te verlammen en eene bemiddeling tot stand te brengen, en wel inzonderheid pogen tegen de woelingen der revolutie nog steviger dijken op te werpen, en de door haar zoo onbeschaamd aangerande legitimistische regten staande te houden.

Onder de Duitsche nieuwsbladen, die eenzijdige berigten uit Belgie, in den geest tegen Holland, bevatten, staat de te Koblents verschijnende *Rhein- und Moselzeitung* op den voorgrond. Het loopt in het oog dat zulke in Belgiens belang gestelde artikels eene bijzondere bedoeling hebben. De jongste berigten van deze soort in genoemd dagblad handelen over het geb r e te Amsterdam en beweren dat in die hoofdstad, ja in geheel Holland, honger en gebrek onder de lage volksklasse heerscht, en dat deze om die reden voor de regering gevaarlijk wordt. Zonder zelfs den Brusselschen berigtgever te willen wederleggen, merken wij slechts aan: dat niet in Holland alleen bijv. de landbouwende klasse onder den druk der omstandigheden zucht, maar ook in Duitschland. De klagten van den landbouwenden stand zijn overal dezelfde, want de belastingen moeten, uit hoofde van de buitengewone omstandigheden, bij voortduring worden opgebragt, terwijl daarentegen de prijs der veldprodukten tot dus verre zeer lang is geweest.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.